

บันทึก

เรื่อง การนับเวลาระหว่างชั้นอุดมศึกษาในต่างประเทศเพื่อการคำนวณบำเหน็จบำนาญ

เลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้มีหนังสือที่ ๗๘๖๕/๒๕๘๙ ลงวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๘๙ ขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาวินิจฉัยให้ความเห็นในปัญหาซึ่งกระทรวงการคลังได้แจ้งมาดังต่อไปนี้

เดิมกระทรวงกลาโหมได้หารือกระทรวงการคลังเกี่ยวกับการนับเวลาระหว่างชั้นอุดมศึกษาในต่างประเทศเพื่อการคำนวณบำเหน็จบำนาญตามที่กล่าวในมาตรา ๑๕ (ซ) แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญทหาร ๒๕๔๒ โดยเฉพาะในกรณีนายทหารจำพวกที่ศึกษาวิชาในต่างประเทศไม่ครบตามหลักสูตรต้องเดินทางกลับประเทศไทยเสียก่อนเนื่องจากสถานการณ์สงครามว่าจะมีสิทธินับเวลาระหว่างศึกษาไม่เต็มตามหลักสูตรนั้นในการคำนวณบำเหน็จบำนาญตามมาตรา ๑๕ (ซ) ได้หรือไม่ และอ้างว่าได้เคยถาม ก.พ.แล้ว ก.พ.ตอบว่าถ้าบุคคลดังกล่าวเข้ารับราชการทางฝ่ายพลเรือน ก็มีสิทธิที่จะได้รับการพิจารณานับวันระหว่างชั้นอุดมศึกษาในต่างประเทศเพื่อคำนวณบำเหน็จบำนาญให้ตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการฝ่ายพลเรือน

กระทรวงการคลังได้พิจารณาแล้วเห็นว่าพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการฝ่ายพลเรือน ๒๕๔๒ มาตรา ๑๖ (ง) วรรค ๒ มุ่งหมายที่จะให้ประโยชน์เฉพาะผู้ที่สำเร็จชั้นอุดมศึกษาจากต่างประเทศ แล้วกลับมารับราชการเท่านั้น ส่วนบุคคลอื่นที่ไม่เข้าลักษณะที่กล่าวจะเป็นโดยกรณีใดๆ ก็ตาม ก็ย่อมไม่ได้รับสิทธิพิเศษตามที่กล่าวนี้นี้ จึงได้มีหนังสือชี้แจงหลักเกณฑ์ตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมายไปให้ ก.พ.ทราบพร้อมทั้งขอทราบเหตุผลในการที่ให้คำตอบแก่กระทรวงกลาโหม ก.พ.ได้แจ้งว่าผู้ที่ต้องกลับประเทศไทยก่อนสำเร็จการศึกษาเนื่องจากสถานการณ์สงคราม ก.พ.ได้ยอมนับเวลาให้ผู้ที่เรียนสำเร็จเป็นปีๆ ไปแล้วหลายราย ถึงแม้จะไม่ครบเต็มตามหลักสูตรก็ตาม เช่นหลักสูตรการศึกษา ๓ ปี แต่เรียนจบเพียงชั้นปีที่ ๑ ก็คิดเวลาให้ ๑ ปี ถ้าจบปีที่ ๒ ก็คิดเวลาให้ ๒ ปี

กระทรวงการคลังได้พิจารณาคำตอบของ ก.พ.ตามที่กล่าวข้างต้นแล้ว เห็นว่าน่าจะไม่ใช่ด้วยหลักการ และเจตนารมณ์ของกฎหมาย เพราะว่าสิทธิที่จะได้รับประโยชน์ในเรื่องนี้จะเกิดขึ้นต่อเมื่อสำเร็จการศึกษา มิใช่เพียงแต่เรียนจบชั้นหนึ่งๆ เท่านั้น โดยเหตุที่กระทรวงการคลังเป็นผู้รักษาการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญทั้งทหารและพลเรือนเมื่อมีความเห็นขัดแย้งเกิดขึ้นเช่นนี้ จึงขอให้ส่งเรื่องให้คณะกรรมการกฤษฎีกาวินิจฉัยให้ความเห็นให้เป็นที่น่าพอใจ

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย กองที่ ๑) ได้พิจารณาปัญหาข้างต้นแล้ว ขอเสนอความเห็นดังต่อไปนี้

พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการฝ่ายพลเรือน พ.ศ.๒๔๘๒ มาตรา ๑๖ (ง) วรรค ๒ มีความว่า

“ผู้ใดไปศึกษาวิชาการในต่างประเทศโดยอยู่ในความควบคุมของรัฐบาล ถ้าสำเร็จชั้นอุดมศึกษากลับมารับราชการในกระทรวง ทบวง กรมใด ก็ให้นับเวลาระหว่างชั้นอุดมศึกษาตามกำหนดในหลักสูตรสำหรับแต่ละวิชา ดังที่ ก.พ.จะได้อนุมัติในการคำนวณบำเหน็จบำนาญด้วย”

บทบัญญัติข้างบนนี้แสดงให้เห็นชัดอยู่ในตัวแล้วว่า ผู้ที่จะได้รับประโยชน์ตามบทบัญญัติไว้นั้น ความสำคัญอยู่ที่ว่า จะต้องเป็นผู้ที่ได้เรียนสำเร็จชั้นอุดมศึกษา ความที่กล่าวต่อไปในมาตรานี้ที่ว่า ให้นับเวลาระหว่างชั้นอุดมศึกษาตามกำหนดในหลักสูตรสำหรับแต่ละวิชาดังที่ ก.พ.จะได้อนุมัติในการคำนวณบำเหน็จบำนาญนั้น มีความหมายแต่เพียงว่าเมื่อผู้ใดได้เรียนสำเร็จชั้นอุดมศึกษาในวิชาใดมาแล้ว จะนับเวลาการศึกษาสำหรับวิชานั้นในการคำนวณบำเหน็จบำนาญเท่าใด ก็ให้ ก.พ.เป็นผู้อนุมัติเท่านั้น เพราะการศึกษาแต่ละวิชามีหลักสูตรการเรียนช้าเร็วต่างกัน ดังนั้นจะเห็นได้ว่าอำนาจของ ก.พ.ที่จะให้อนุมัติก็อยู่ที่การนับเวลาระหว่างศึกษาว่าจะนับให้กี่ปีกี่เดือนเท่านั้น ก.พ.หาอาจที่จะอนุมัติให้ผู้ที่มีได้สำเร็จชั้นอุดมศึกษาให้ได้รับประโยชน์ตามความในมาตรานี้ได้ไม่

ด้วยเหตุผลดังกล่าวนี้ คณะกรรมการกฤษฎีกาจึงเห็นว่าความเห็นของกระทรวงการคลังในเรื่องนี้เป็นการถูกต้องตามกฎหมายแล้ว

(ลงชื่อ) ส. วินิจฉัย
(นายเสริม วินิจฉัยกุล)
เลขาธิการ

คณะกรรมการกฤษฎีกา
กันยายน ๒๔๙๐